

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE WEBER

ΔΕΝ ΗΡΘΕ!



ΠΟΥΘΕ περιμένα δη νύχτα, άπτηη και λαστραφισμένη, τόν καλό μου, Φαρόταυ ά άγαπημένους μου άπόψε, θάβρισσε δάναωχη τήν άρκαλιά μου, θάτερτε διαρασμένους μέσα της, θάσφαγγε με πόθο τά χέρια μου ώλόγυρά του και θά γενώμισσε κι' οι δύο μας τήν Άγάτη με τήν άνυτοιμοησία του διαρασμένου πού βλέπει μπρός του νεράκι...

Κι' όμως, Αύτός δέν ηρθε!... Άπό νωρίς άκόμα τόν περιμένα, έτοιμη έντελώς, Ντύθηκα, σπολιτρυκα, μακιγιαριστρια, παρφομαριστρια, Έδιωξα με άδεια τούς ύπηρετές του απιπού, έφατελά τήν κραιφίερα μου νύφη τόν πυροσβεστή της κι' έσθησα μονάχη μου καρτέρι, περιμένοντας τόν άγαπημένο μου — καταμεσής στο χαώ της εισόδου, πίσω άπ' τήν κλειστή έξωπορτα... Κι' όμως, Αύτός δέν ηρθε!...

Ποτέ μου δέν θά ξεχάσω τήν άπομηνη τυρανική νύχτα, Όλομόναχη στο σπίτι, θρονιασμένη στο θαμπορωπαιόμενο χαώ, τόν περιμένα με άγωνία, Έσθησα τ' αυτί μου κάθε τόσο και στούς παραμεωρότερους άκομη θεούτους του πεζοδρομίου, κι' οι άνυτοιμοη παύμοι τής καρδιάς μου σημειωσαν άκατάστατα τά δευτερόλεπτα πού περνούσαν... Κι' όμως, Αύτός δέν ηρθε!...

Μά πόσοι άλλοι — άγνωστοι κι' άδιάρφοροι — έκαναν τήν εμφάνισή τους!... Στις 10 ή ώρα άκουσα δυό σπαλά χτυπήματα στην πόρτα. Ριζνο, και με χτυποκάρδι, κι' άνοιγω διακριτικά: 'Ηταν ό άρραβωνιαστικό; τής μαγειρισσάς μου κι' έρχόταν να τήν πάρη στο χαρό!... Μουρουφούσα συγχρισμένη:

— Δείπει, παιδί μου... Πάει στο σινεμά με κάποια φίλη της... Άφιο πρωί όμως, θα τήν ξανάβωξ έδώ πέρα...

Με κίτταξε πνευμένα — ό φτωχός κι' αυτός — κι' έφυγε άπογοητευμένος, Νοιώθη τήν πίκρα του και σηκτονά μαζί του, Ξανακλείνω τήν πόρτα και περιμένω!...

'Ένα τέταρτο κατάην, καινούργια διακριτικά χτυπήματα, Ξαναφίνομαι στην πόρτα: Κάποιος υπαλληλάκος λαγαροπλαστικού, πού γελιάστριξε στη διεύθυνση.

Στενάζω άπ' τόν καινό μου και ξανασθηνω τό καρτέρι μου. Στις 11 παρά τέταρτο ξαναχτυπούν και πάλι, Καινούργιες λαχτάρες με δένουν, καινούργιες έλλειδες γεμισών τήν ψυχή μου, και ξανακλώω τήν πόρτα με χέρι πού σπυσοτρεινε: 'Ηταν ό ταικτικός έμπρημοδοτώνής μου και μοιόδωσε ένα έκτακτο νικητόν παράσημα τής «Ζουρνά», σχετικό με τά άμερικανικά χορη!

Φεύγει μ' ευγενική υπόκληση, Πατάω με λύσσα κάτω τό φρεσκοτυπωμένο χαρτί, τό ποδοπατά, χώνω τά νύχια μου στο χρέας τής παλάμης μου — καθώς σφίγγω με μάτια θορυκομένα τής γροθιάς μου — και ξαναρχίζω τό βασανιστικό καρτέρι!...

Άπ' τή στιγμή έκείνη, κανένας δέν ξανάβθε. Τό διάπλωτο και ψυχρό χαώ πιέζει βαρεια τήν ψυχή μου, τά γόνατά μου παραδέχονται άπ' τήν κομάρα τής ορθοστασίας. Κάθομαι, τέλος, στην πολυθρόνα, κι' άνοιγω ένα βιβλίο!...

Γυφτώ, άρηρημένη, τες σελίδες μισοδιαθαωμένες, Άλλες πάλι τες ξαναδιάβάζω — δίχως να τό νοιώθω — δυό και τρεις φορές συνεχία. Και παραπώντας συγχά τήν άλλάοχη αιτή άνάγκησι, σβήνω τό φώς, μισοάνοιγω προσφιλικά τήν πόρτα, και βυθίζω τά γλαρωμένα μάτια μου σπή σκοτεινιά του δρόμου, σμυρτώντας άπό θαμνη έλπίδα κάθε φορά πού άκούω βήματα!...

'Ανεθάρω κατάην στο δωμάτιό μου. Μά νοιώθω τόν έάντο μου σάν θηορίω στο άνυπόφορο κλουβί του, βηματίζω νευρικά, παρκαμάλω με μανία, καρφώνω τή ματιά μου στούς άρχοκίνητους δειχτες του ρολογιού μου, και, σβήνοντας τό φώς στά τελευταία, άνοιγω τό παράθυρο, άκοιμιά στο περβάζι και σκώνω τό κεφάλι μου στο πεζοδρομίο με χτυποκάρδι!...

Ψυχή δέν φαίνεται να περνάη, κι' όμως περιμένα. Κάτου-κάτου, φτάνουν σι' αυτί μου κρότσι τακοινών στες πλάτες, κι' ή ψυχή μου αναγαλλιάζει: Τά βήματα πλησιάζουν, άκούγονται δλοκάθαρα, φαίνεται κάποιος έσκιος σκωτεινός, φτάνει στην πόρτα μου μπροστά, μα... προσερνά και χάνεται, καθώς σφίβει τή γωνία!...

Λύσσα με πένει τότε. Ξαναβήνω τό φώς, κλείνω τά τζάμια μισοπαγωμένη — άπ' τήν τσουλτερή ήγροσία τής νύχτας — κι' άρχίζω τες άπέλειοιτες βόλτες μου στο δωμάτιό μου!... Άρχίζω να παρκαμάλω. Σχιδιάζω με τό νού μου πικρές, μα κι' αστηγρές καρσιάδες — πού θα του ψάλω μόλις έρθει — κι' δυο περνάει ή ώρα δίχως να φαίνεται, τόσο και τά λήγια μου πού ξεστομίζω μολογώντας, γίνονται φασμαζερότερα!...

Λύσσα άπ' τόν καινό μου. Με κώνει τά κοκκαρισμένα άπ' τήν άφροτήνια μάτια μου. Κι' ή καρδιά μου, σφυροκαπημένη άγρια άπ' τούς άπέλειοιτους παύμοις της, με δαγκάνει οδμηνα: Κι' όμως, Αύτός δέν ηρθε!...

Τρεις ή ώρα πελά, Τρισημιση, σέ λιγάκι, Τέσσερες, άργότερα. Και τούρα, τεσσερεσημιση!...

Θάρρη, Θεέ μου, άγαγε;... Μπορεί και νύφη, άκόμα: Μού τριβελίζουν τό μυαλό άκαταπαυστα, ή βασανιστικές αυτές φράσεις, πού κάθε τόσο ξεστομίζω με άγωνία, Χάνεται σιγά-σιγά άπ' τό μυαλό μου ή σιναισθησι, πώς βρισκασι στο σπίτι μου, Άντιθέτα, άρχισα να νομίζω τούρα — παρκαρσι του μυαλού μου, άγαγε, ή ηρησος εν' άλήθεια; — πώς βρισκασι σ' ένα μικρόστονο και χαμηλό κλουβί, καιωμένο άπό σιδεροδόερες αλίησιτες!...

Πηγανωόρχομαι ξετριλιμαμένη. Δέν βρισκω καθόλου ησηρία, Τά στακωμένα ποδια μου άρνείια να τά ξεκουράσω καθίσοντας λίγες στακιμές, Μού φαίνεται πώς ή καρφέλας εννε καιωμένες άπό σίδεφο φλογισμένο, και τό κρεβάτι μου θαρρσι πώς εννε σπαρμένο με καρφίτες σοιθιζέρες και με θρηνώλα γυμνάων!...

Πέντε ή ώρα πελά, Πεντησημιση, τούρα, Κι' όμως, Αύτός δέν φάινε!...

Μά ό ύ τ ε και θ ά φ α ν ή, Σβήνω τό φώς, μοιδιασμένη άπ' τόν πόνο μου. Οι ύπηρετές μου φτάνουν ένας-ένας άπ' τήν ολονύχτια άδειά τους. Τά κοκκαρισμένα προσώπα τους λάμπουν μοιαπαύτα άπ' τό εύχάριστο ξενύχι, και, καθώς καταπαίνονται με τες ηρηίνες τους άσχολίες, αλλάζουν χαμηλόφωνα — με νομίζον κοκκαριμένη — Θεέ μου! — τες έντιπώσιες τών γλυεντιών τους!...

Κλειωμένη τούρα στην καιμαρά μου νοιώθω τήν άγωνία να με πνήη, Άκόμα λαχταρώ να ρίζω τό βλέμμα μου στο δρόμο — καρτερωτάς, ή άνωλη δυστηξιμένη, τόν έρχομό του — μα τά περιέρχα ματάκια και τό φλίαφο στόμα τής άνυτοιμηής μοχθρήσης γεροντοκόρης μ' άποκόδουν να τό καινω!...

'Η κούρσι παρκαίει πελά τό φτωχό και κοκκαρισμένο κορμί μου, 'Η ψυχή μου, άποκωκαριμένη άπ' τήν ολονύχτια λαχτάρα της, άρχίζει να ναρκώνεται. Τό χτυποκάρδι τής άγωνίας μου σβήνει σιγά-σιγά, τά μολιθνενα — άπ' τό βάρος, ή βίεφάρα μου σπαλιζων άδειλά τους, κι' ή ζάλη κωριέει τό τρωκαρισμένο μυαλό μου!...

Παύω πελά να πονώ. Μιά άόρσητη, άνένεργη-στη άνασθησιση πλημμυρίζει τήν ύπαρξη μου. Κάποιο κενό άνοιγεται ολόγυρά μου. Παύω πελά να νοιώθω τή φασμακάλια, πού σφυρτόδενει τή στεγγή μου γλώσσα και τό στεγγό μου λαγγύγι!...

Κι' ύπνωτισμένη άπ' τό σιναισθημα τής άναπαρξίας γύρω μου, μοιδιασμένη, ζαλιμαμένη, σαραβυλασμένη άπ' τήν κούρσι και άπ' τήν άγρύπνια, εσηηδενισμένη, δίχως να νοιώθω τόν πόνό, με σβουκένους τούς καικούς μου, και... και δίχως να περιμένο πελά 'Εξείεινον πού δέν ηρθε, σωριαζομαι ντυμένη στο κρεβάτι μου και παραδιδωμαι ολόφωνα στον σταυσίλωπο Ύπννο, σπή ληρησινά, στο μηδέν, στο χάος!...

ΑΡΧΑΙΑ ΡΗΤΑ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

- Συνήθισε να μη ερεθίζεσαι όταν σε ειρωνεύονται.
- Πολλοί φοβούνται τον θάνατο και μεταχειρίζονται κάθε μέσο για να αναβάλουν την έλευσι του. Πάσο φοβεροότερος όμως εννε ο θάνατος της ψυχής!... Κι' όμως αυτών κανείς δέν τον φοβάται.
- 'Η περιστάσεις αναθεωρούν τούς ανθρώπους.
- Χωρίς να ιδωθής, δέν γίνεσαι ολιμποιονιάης.
- 'Όταν μιλάς μ' έναν άνθρωπο, μην ξεχνάς ότι τά λόγια σου τ' άκούει και κάποιος άλλος πού βρισκεται άπό πάνω σου και πού σ' αυτόν μάλλον κρέπει να άρέσης παρκα στο συζητητή σου.
- 'Ο καιός άνθρωπος και τήν πέτρα άκόμα μπορεί να συγκληήση.
- 'Ο κάθε άνθρωπος εννε πολίτης όλου του κόσμου, του όποιον άποτελεί μέρος.
- 'Η ζωή μοιάζει με έστρατευία πού ένχειρει ό καθένας ώπλισηένος με τόν τρόπο του. 'Ο έθρηός εννε ο θάνατος, πού ένθερρεύει κάπου και καθώς μάζ βρισκει κορυαωμένους μάζ χτυπάει, προτού έμεις προσφάσομε να χρησιμοποιήσομε τά άνύσπρα όπλα μας.
- 'Ο Άντισθενής εννε ότι ό ευγενικότερος άνθρωπος εννε εκεινος πού κάνει τό καιλό κι' ής άκούει λόγια καικά.
- Αύταρκής δέν εννε εκεινος πού μαζεύει πολλά, αλλά πού ξεδύει όλίγα.

